CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

"Be not drunk with wine, wherein is excess, but be filled with the Spirit."
Eph. 5:18

SEP. 1st, 1961 - No. 511 - 10 PAGES • P.O. BOX 312, STATION B., HAMILTON, ONT.

16th year of publication
Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario.

4 SEPTEMBER

Sinds 1894 is de eerste Maandag in September de **Labour Day** in Canada. Dit in navolging van de Verenigde Staten van Amerika. In Europa was en is het de eerste dag in Mei, maar in feite vond men dat hier te dicht bij de zomer vacantie. De voorkeur werd in de Verenigde Staten gegeven aan een dag na de vacanties als een soort toegift. Zoals in meer dingen heeft Canada de States gevolgd en is de eerste Maandag in September sinds lang tot een nationale vacantiedag verklaard. Daarmee is waarschijnlijk onwetend tevens iets van de wrange bijsmaak van een 1 Mei viering weggenomen. In Europa heeft "1 Mei" iets van een feest van de "roden". Hier denkt haast niemand er aan. Blank en zwart, christen en heiden, iedereen "viert" hier Labour Day.

Met een beetje goede wil behoeft niemand zich hieraan te stoten, Vrij gemakkelijk kan men de dag ook noemen de "Back to Work"-day. Men heeft meer of minder van de vacanties kunnen genieten en nu gaan wij gezamenlijk weer aan het werk. De scholen maken zich klaar om de studenten weer te ontvangen. Handel en bedrijf stellen zich weer in op een tijdperk van activiteit. In het kerkelijk leven wordt weer gedacht aan catechisatie, huisbezoek en verenigingsleven. Kortom, September is een keerpunt. Vacantie moge dan nog zo prettig zijn, we mogen het jammer vinden dat het zo kort geduurd heeft, maar het doel van de vacantie was tenslotte, dat wij nieuwe kracht zouden verzamelen voor onze activiteiten. Welnu, Labour Day is er straks om die vacantieperiode voor dit jaar af te sluiten en herwonnen energie om te zetten in practisch werk. Daar is niets verkeerds in. Daar kan een Christen zich tenvolle in vinden.

Als het dat dan ook maar is. Met andere woorden: als we ons werk dan ook maar zien als een zeer waardevol geschenk. Of wilt ge: als een Goddelijke opdracht. Een opdracht dus, waarin wij voor alles de dienst aan God op het oog hebben.

Daar hebben we niets nieuws mee gezegd en toch is dit het punt waar velen van ons moeite mee hebben. Zeker, wij weten dat wij in ons dagelijks werk God hebben te dienen. Wij weten dat dit de opdracht was die reeds aan Adam was gegeven en wij weten dat door de zonde wij het onszelf onmogelijk hebben gemaakt die opdracht uit te voeren. Wij weten dat wij de dienst aan God veranderd hebben in de dienst aan onszelf en wij weten dat Christus die vloek heeft weggedragen, waardoor wij weer in het geloof God dienen kunnen ook in ons dagelijks werk.

Maar die praktijk! Het kan een patroon zijn, die je het vrijwel onmogelijk maakt je werk als godsdienst te zien, of het is de aard van je werk of het zijn je collega's of het zijn je klanten of het zijn de slechte prijzen, die je voor de produkten krijgt. Er zijn in ieders leven zoveel dingen, die het mooie eruit halen, of het nu komt doordat de satan die hindernissen op je weg plaatst of dat je eigen zondige karakter het telkens weer bederft. Hoe ook, we weten het in theorie, maar we kunnen er zo vaak ver af staan in de praktijk.

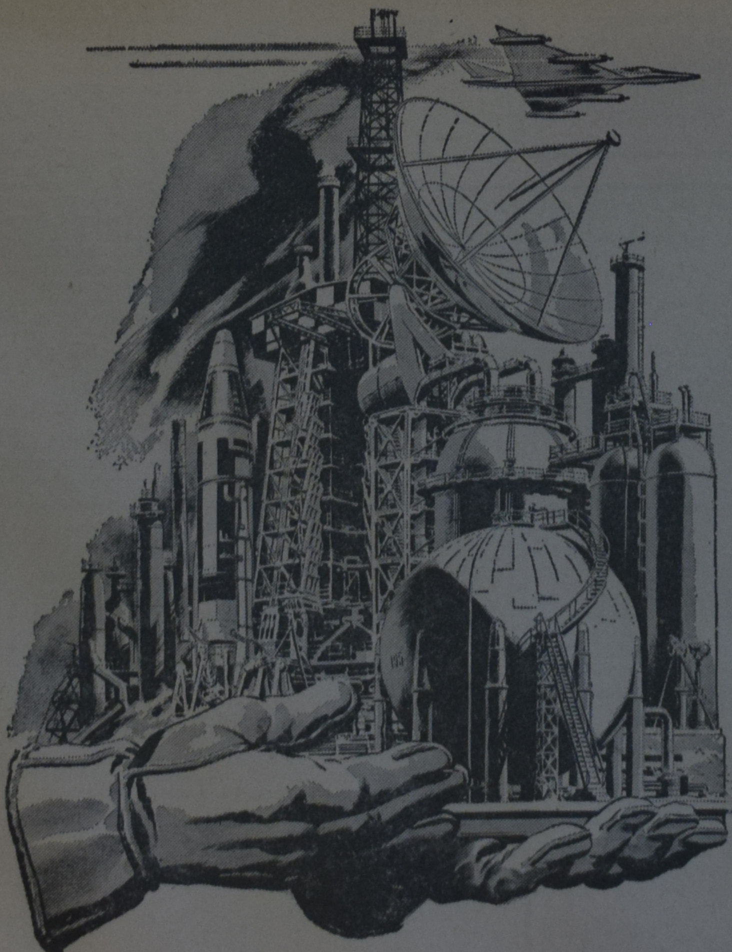
Maar wat die hindernissen ook mogen zijn, de eis wordt er niet minder om. De eis niet alleen om God te dienen in je werk, maar ook de eis om je werk **lief** te hebben omdat dat je opdracht is. De mens, (dat zijn U en ik) is geschapen om te werken en het is ronduit gezegd zonde om je werk als een last te zien. Als dat werk ons hindert in de dienst van God (iets wat echter maar héél zelden voorkomt), dan wordt ons niet veel keus gelaten. Dan moeten we ander werk zoeken. Dat is maar niet iets wat mensen hebben uitgevonden of wat een Synode heeft bepaald, dat is wat God wil. Hij wil gediend worden, — door ons. En het kán zijn dat ons dat door de aard van ons werk of door onze "paycheque" onmogelijk wordt gemaakt. Dan staan wij voor de keus. Dan zal het moeten blijken of God inderdaad de **eerste** is.

In vele van onze gezinnen bestaat de goede gewoonte om op Oudejaarsavond Psalm 90 te lezen. De psalm eindigt met deze woorden: "Bevestig Gij het werk onzer handen over ons, ja het werk onzer handen bevestig dat." Dat mogen we toch zo uitleggen, dat wij daarin God vragen Zijn sanctie te hechten aan hetgeen wij in het afgelopen jaar gedaan hebben. Dat was ons wérk. En dat vragen wij toch maar niet in eén zekere mystieke gemoedstoestand, alsof wij willen dat de Here een paar enkele goede momenten uit ons leven halen wil en daar Zijn goedkeuring aan hechten wil? Neen, wij vragen God's goedkeuring op ons **werk**, wat dat werk dan ook zijn mag. Wij leggen het als het ware voor Hem neer en zeggen: hier is het Here, bevestig nu datgene wat wij gedaan hebben. En we herhalen het zelfs: "ja het werk onzer handen, bevestig dat!"

Het is misschien wel goed dat wij eens per jaar Labour Day hebben. Het moge een dag zijn, waarop wij nog even stilstaan om ons te realiseren wat wij doen met ons werk. "Mijn Vader **werkt** tot nu toe en Ik werk ook." In Zijn werk heeft God voor alles één doel in het oog en dat is Hemzelf. Als wij dan geloven dat wij navolgers en mede-arbeiders Gods moeten en mogen zijn, dan kunnen wij niet met minder toe. Stel U voor, dat alle gelovigen zich diep realiseerden, dat zij zich onderscheiden mogen weten om tot dit hoge doel geroepen te zijn.

Dan is Labour Day niet alleen een holiday, dan is het tevens een feestdag.

D. F.

HET VRAAGSTUK **BERLIJN**

Buitenlands Overzicht
door
Prof. Mr. L. W. G. Scholten

Berlijn behoort uit historisch oogpunt niet tot de belangrijke hoofdsteden van Europa.

Het is betrekkelijk jong en het kreeg pas zijn grote uitbreiding tot millioenenstad gedurende het keizerrijk van de Hohenzollerns. Allerlei pompeuse gebouwen werden opgericht. Grote industrieën verschaften werk aan de steeds maar groeiende arbeidersbevolking. Omliggende plaatsen werden geannexeerd. En hoewel de universiteit van Berlijn onmiskenbaar grote verdienste heeft gehad en nog heeft voor de ontwikkeling van het wetenschappelijk denken van het Duitse volk en daarnaast ook allerlei kunstverzamelingen hebben gegeven van een aesthetisch pogen, toch werd Duitsland steeds meer het symbool van het naar de wereldheerschappij strevende Duitse Rijk. Toen het rijk van Wilhelm II was gevallen door de militaire nederlaag in 1918 stond Berlijn nog ongerept. Enkele vreselijke revolutiepogingen veroorzaakten grote verwoestingen in de reusachtige stad. De nood onder de arbeidsbevolking werd verschrikkelijk. En toen het nationaal socialisme in de jaren 1932 en 1933 geleidelijk aan de macht kwam, maakte de Führer gebruik van de symbolische betekenis van machtig Berlijn. De rijksdagbrand moest de wereld onder de indruk brengen van het gevaar van het communisme en de Nederlandse zwakzinnige Van der Lubbe viel als slachtoffer na een geruchtmakend proces. Thans weten wij, dat deze stakker part noch deel had aan de brand van het gebouw van de Rijksdag. En nadat de Führer aan de macht was gekomen op 30 Januari 1933 moest Berlijn weer een zinnebeeld zijn, maar nu van het Derde Rijk. Daar hield de Führer zijn brallende oorlogszuchtige redevoeringen. Daar stemde een krachteloze volksvertevenwoordiging in met alle boosaardige plannen van de kleine kliek van oorlogsmisdadigers. En daar kwam ook in Aprildagen van het jaar 1945 het eindgericht, toen de wekenlange bombardementen van de geallieerde vliegers, die in sommige stadsdelen meer dan de helft van de huizen en fabrieken hadden verwoest, werden voortgezet door de meedogenloze aanvallen van de Russische artillerie en tankafdelingen. In een onvoorstelbare hel van vuur ging het Derde Rijk met zijn kleine en grote leiders te niet. Velen herinneren zich nog, hoe de clandestiene radiouitzendingen het Nederlandse volk op de hoogte hielden van het vreselijke gebeuren van de val van Berlijn, symbool van de val van het nationaal socialistische Derde Rijk, in de wereldgeschiedenis alleen te vergelijken met de val van Ninive, middelpunt van het wreedaardige Assyrische Rijk, een val, die nog altijd in het boek Nahum, hoofdstukken twee en drie een beschrijving vindt, die bijna letter voor letter op de val van Berlijn in 1945 past.

Dit alles moet men in het oog houden, wil men de huidige crisis om Berlijn begrijpen. Berlijn is niet een stad als zovele Duitse steden, Berlijn is het symbool van de verwatenheid van het imperialistische Duitsland, dat de wereld trachtte te brengen onder het onmenselijke dwangjuk van het nationaal socialisme. Maar Berlijn was tegelijkertijd het symbool van het éne Duitse rijk, dat als een sterk bolwerk het westen van Europa beschermen moest tegen de aanvallen van het Oosten.

Vandaar dat bij de besluiten van de conferentie van Jalta in Februari 1945, zoals die later uitgewerkt zijn in Potsdam in de zomer van 1945, Duitsland verdeeld werd in vier bezettingszones, maar Berlijn zelf daaraan onttrokken werd. Hoewel gelegen in de Russische zone en enkele honderden kilometers verwijderd van de naastbij gelegen Engelse zone, werd Berlijn zelf ook verdeeld in vier afzonderlijke gebieden, elk staande onder het commando van de troepen van een van de vier mogendheden. Daar in Berlijn beleefde men nog jaar in jaar uit de oorspronkelijke opzet van een bestuur van de vier overwinnaars in enige vorm van samenwerking. En lang nadat de drie westelijke zones waren verenigd en ten slotte zelfstandig waren geworden als Duitse Bondsrepubliek, die bondgenoot werd van het westen en een ijzeren gordijn deze welvarende staat scheidde van de Duitse volksrepubliek, bleef Berlijn een zelfstandige eenheid onder het oppertoezicht van samenwerkende troepencommandanten. Het oosten leefde politiek mee met de communistische Duitse volksrepubliek en het westen met de Duitse bondsrepubliek, die dit gedeelte van Berlijn deed delen in haar welvaart, zoals het oosten deelde in de armoede van de Duitse volksrepubliek, die satellietstaat is van Rusland. Nu is het ook duidelijk, dat

(Vervolg op pag. 2)

HET VRAAGSTUK BERLIJN

(Vervolg van pag. 1)

de drie westelijke troepencommandanten zich hebben gewend tot hun Russische collega. En zo begrijpt men ook, dat de westelijke mogendheden hun protest inzake de grenssluiting tussen oost en west Berlijn gericht hebben tegen Rusland en niet tegen de regering van de Duitse volksrepubliek. Want het betrof hier een schending van de overeenkomsten van 1945 over Berlijn.

En zover gaat de symbolische betekenis van Berlijn, dat men in de Duitse bondsrepubliek als hoofdstad niet gekozen heeft een roemruchtige stad als Frankfort met een geschiedenis als belangrijke rijksstad en als zetel van de Duitse republiekeinse regering van het jaar 1848. Men was bang, dat Frankfort dan de betekenis van Berlijn zou verdringen. Men koos een provinciestadje als Bonn, dat nimmer een concurrent van Berlijn zou worden.

Het vraagstuk Berlijn heeft dus verschillende zijden. In de eerste plaats is het een symbool van de Duitse eenheid, die als zij eenmaal is hersteld, aan Duitsland weer de heerschappij over Centraal Europa zal hergeven. Die eenheid kan alleen bereikt worden aan de zijde van het westen. Vandaar dat men aan de Amerikaanse vice-president zulk een hartstochtelijk welkom heeft bereid. Maar dit betekent tevens, dat men in verschillende westelijke landen zich heus de pas niet wil laten voorschrijven door Bonn. Want Duitse eenheid betekent ook een gevaar voor de Europese vrijheid.

In de tweede plaats is Berlijn het trefpunt tussen de democratische welvaart en de communistische armoede. Vandaar dat Ulbricht het nooit kon toelaten, dat dag in dag uit vele honderden via Berlijn de weg naar het westen vonden. De gehele Oostduitse industrie zou ontredderd worden als dit voortging, omdat deze exodus van flinke arbeiders in enkele maanden getallen opleverden van honderdduizenden.

In de derde plaats is Berlijn het symbool van het evenwicht tussen het westen en het oosten: Toegeven aan verlangens van Moskou zou betekenen, dat het westen de weg van München op zou gaan, toen Tsjecho Slowakije werd opgeofferd aan de slappe politiek van Engeland.

Een Oost-Duitse politieman springt over prikkeldraad in een vlucht naar West-Berlijn.

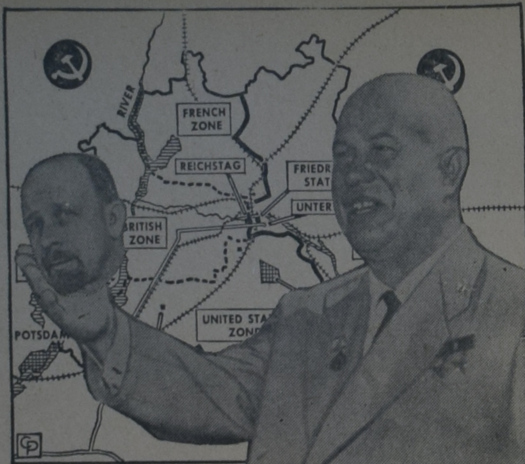
Militair is de betekenis van Berlijn alleen maar symbolisch. Wat kunnen nu een twaalf duizend westerse militairen tegen de vele divisies, die rondom Berlijn zijn samengetrokken? Maar juist de versterking van de Amerikaanse en Britse troepen heeft die symboliek bevestigd. Oost Duitsland heeft het transport over de verdragsweg van Helmstadt ongehinderd laten voorbijgaan.

Natuurlijk ziet Moskou met genoegen de onrust, die ontstaan is door de afsluiting van Oost Berlijn van het westen. Maar in wezen is hier slechts zijdelings de strijd met het westen bij betrokken. Het was een maatregel van zelfverdediging van de Duitse volksrepubliek. En daarin behoefde het westen geen aanleiding tot oorlog te zien.

Want men bedenke vooral het volgende. Toen Rusland Hongarije weer in het gareel bracht door de bloedige zondag van November 1956, heeft men in het westen staan te trillen van verontwaardiging. Moest men toen niet met de Navo-strijdmachten optreden? De leiders hebben die vraag ontkennend beantwoord, in de eerste plaats, omdat het grondgebied van Hongarije niet in het Navoverdrag werd genoemd; in de tweede plaats omdat hulp aan Hongarije een derde wereldoorlog betekende.

Zo zijn de huidige verwikkelingen in Berlijn voor de wereld slechts symbolisch van betekenis. Het levensbestaan van het westen wordt hier niet geraakt. Vandaar dat men door het bezoek van de Amerikaanse vice-president wel heeft willen demonstreren, dat men in Berlijn een voorpost van het westen ziet, die men eventueel zal verdedigen, als het moet. Maar tegelijkertijd heeft men aangegeven, dat het westen niet gaat optreden naar aanleiding van de huidige moeilijkheden, die vooral van betekenis zijn voor Duitsland zelf. En voor een optreden in een geschil tussen twee groepen Duitsers onderling is de Navoverbintenis niet aangegaan.

DE MARIONETTEN SPELER

De Russische dictator Chroestjov zegt dat hij niets te zeggen heeft in Berlijn en dat de leider van communistisch Oost-Duitsland daar de baas is.

To the Point:

Politiek in Canada

Zo te horen aan de gesprekken, die we de laatste weken met velen over dit onderwerp hebben gevoerd, dan wordt het voor velen een wel heel benauwde zaak: de politiek in Canada.

Eerst was daar het wel zeer gemakkelijke en zeer vrijblijvende van de P.M. op de Common Wealth conferentie in Londen. Ter gelegenheid van de kwestie: "Zuid Afrika". Je zo op te winden over discriminatie van anderen, die met een werkelijk probleem worstelen (ook al geven we toe dat er misschien daar wat te veel mee "geworsteld" wordt), terwijl het in je land krioelt van rassen-kleuren en nationaliteitsdiscriminatie, nee dat was toch werkelijk wel een beetje erg zwaar op de maag van velen.

Maar de klap op de vuurpeil was toch wel de beruchte Coyne affaire van enkele weken terug. Persoonlijk hebben wij geen goed woord voor een van beiden: niet voor Mr. Coyne, die bij alle goede bedoelingen dan toch maar lelijk uit het oog verloor zijn positie in dienst van een heel bepaalde overheid. En die zich te buiten ging aan handelingen (hoe begrijpelijk ook), die ten enemale veroordelingswaardig moeten worden genoemd, voor een man in zijn positie. En in dit alles ontving hij de volle steun van de Liberals. Maar wat goeds valt er te zeggen van een regering, die op zulke wijze zich tracht te ontdoen van een harer hoogste ambtenaren? Op zulke zwakke gronden, dat toen ze eenmaal tot een discussie gedwongen werd, dank zij een opstandige senaat (welk een verouderd instituut in meer dan een zin van het woord), ze eigenlijk geen argument had in te brengen, na haar vertegenwoordigers in de P.C. party?

Zo won Mr. Coyne met woorden, maar verloor zijn positie.

Zo won Mr. Fleming met de daad, maar verloor zijn prestige.

Waar moet je heen met je stem?

Naast de twee mogelijkheden van de twee officiele partijen is er verder ook al niet veel, dat werkelijk een democratische regering zou kunnen vormen.

De een zou te kort schieten t.a.v. dat democratische, de ander t.a.v. het regeren.

Het lijkt er op, dat het ogenblik gekomen schijnt te zijn, waarop velen, zonder dat iemand hen iets verwijten kon, zichzelf de gang naar de stembus bij de eerstvolgende verkiezing zouden willen besparen.

Wanneer zouden de Christenen in Canada eens wakker worden om te zien dat hier ergens toch ook een gevolg ligt van een politiek bedrijf naar belangen zonder enige principiele achtergrond of basis? ●

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489
ABC AUDITED PAID CIRCULATION

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.

Published by Guardian Publishing Co. Ltd., Hamilton, Ont., on behalf of the Calvinist-Contact Publishing Association.

De Roep om Cultuur

To the Editor of Calvinist-Contact

Dear Sir:

I am very gratefull for the printing of my letter in Calvinist-Contact of April 7th, and for your friendly reply. I hope you will do the same with this letter, in which I enjoy the opportunity to explain myself further and more positive. It cannot be expected that a few articles about a classic subject should exhaust the matter, less result in a common agreement. Yet there is some mutual understanding, however it does not solve the problem. That's why I kindly request further consideration of the following reflections.

1. In plain words it can be said that history is the succession of events, "marking" the progress (c.q. regress) of civilization, *having occured in the past*. But it would not be correct to say that everything that happens in the past may be regarded as "history". Yet all happenings in the past, regardless if they seem to be insignificant, belong implicitely to the historical "process".

History can also be described as the story of culture or civilization. It can easily be seen that not every routine handling, not all kinds of human activity, regardless of their meaning for the progress, c.q. regress of civilization, may be regarded constituent parts of the story, however the "general idea" of routine labour can be symptomatic for a specific cultural facet.

From this point of view we may look upon the exemple of a paper-hanger, attaching wall paper to the walls of a room. The conclusion can be drawn that there is nothing special in this routine labour for cultural determination except for being part of a symptom of a particular method of dressing a room in a certain period of history.

The *religious attitude* of the paper-hanger however, is essential for every handling in every stage of history. It stamps the value for eternity, because it is directly related to the Creator's appraisal of His handi-work, being the "paper-hanger" as individual, in his response to the covenantal requirements.

In order to avoid confusion, it seems to me necessary to distinguish between "the cultural significance of human acts" and "the religious attitude" of man in the cultural process. They are always together, either in faithful devotion according to Holy Writ, or in apostatic selfcentredness, nevertheless as distinstive aspects of cultural endeavor. Those aspects are not identical but correlative, i.e. so related that one implies the other. For there is no neutrality in culture. It should also be kept in mind that Scripture teaches the value of culture for eternity, even the products of apostatic man. The enduring value of man's tooling will be exclusively for the benefit of the believers in Christ. (Rev. 21:24 & 26)

2. If the different aspects, as explained somewhat in the first part of this letter, can be discerned clearly, then also the consequences will be noticed for the difference between the "direct proclamation of the Gospel" and a propagation of a *distinctive cultural conception*, based on a believer's particular interpretation of Scriptural data "related" to human activity.

The Word of God is concerned with the "religious attitude" of man, his conscious allegiance in his covenantal determined life, and the consequences for eternity. The proclamation of the Gospel is a "special" mandate to the Church and consequently to every believer in Christ.

A "cultural conception" is an attempt to formulate the basic principles for the interpretation of the creational reality and the related calling of man, concerned with the development and perfection. The cultural calling is a general mandate to mankind and consequently to everybody individually. For man is office bearer by virtue of his being created after the likeness of God. The covenantal mandate is not something externally but correlative with his essential being. That's why culture is mandatory for all man alike, believer and unbeliever.

3. The "possibility" of culture requires a responsible covenant head for the human race, besides a dependency upon divine relation and interpretation. Since Adam's failure and his being dismissed as the covenantal representative of the human race, Christ took over and guided mankind through the dark ages, preparing for His incarnation. Thus culture, as the historical process to the consummation, started in Paradise, being conducted by Christ, Who got His official coronation after His coming into the flesh, Christ provided, through His Spirit, the necessary general enlightment for mankind, in which the believer in Christ *has his own share*. Besides that general enlightment there is a soteric illumination for the believer, closely related to the Holy Scriptures, which permeates his general enlightment.

Holy Writ is for the believer the prevailing guide (NOT A TEXT BOOK) for the approach to the general revelation in the creational reality, in order to build up *his* cultural conception.

That *presupposes* his religion attitude or conscious allegiance to Christ. Nevertheless the believer is *included* in the cultural endeavor of mankind *on an equal basis, except* for his "special" calling. But that special calling does not justify an arbitrary separation from the common responsibility, pretending to be more and better equipped than the unbeliever in regard to the general enlightment and interpretative quality. The religious, anti-thetical difference in approach, leading to different conceptions, emphasizes the necessity of being a witness in regard to the recognition of Christ and the required allegiance to Him by all man, in teh context of the general cultural endeavor, which is also expression of Christ's regiment.

It seems to me that the Editor's view about culture differs substancially from my conception as deliniated briefly in the correspondence so far.

Expressions, for example, as: "de taak van de nieuwe mensheid op te nemen", and "ware cultuur", cannot help me, if they are not explained by a clearcut description, in conjunction with the general- and special revelation.

Also the reference to Jesus' words about putting a piece of unshrunk cloth on an old garment, and about new wine to be put into fresh wineskins (Matt. 9:14—17) has no direct bearing upon the question of "culture", but on the "cult" of Israel under the old dispensation. The shadowy institutes of the ceremonial laws could not be maintained while the fulfilment had come. This is the way I read those references in their context.

You did not take exception to my remarks about "Anti-thesis" and "Common-grace". Probably you agree with me.

There is a faint hope that this letter will make clear some distinctions which are of vital importance for re-consideration of the (not homogenous) Dutch-calvinistic approach to culture. The approach has been expressed and formulated in the context of the Dutch-historical situation and religious background. For the realization of a sound integration process a creative attitude is required, based on a realistic interpretation of the society in which we are placed providentially and on a relevant awareness of a believer's calling *here and now*.

Thanking you in advance for the repeated opportunity to express myself publicly and for your share in the discussion.

Sincerely yours,
A. P. Van Vliet

•

Answer of the Editor:

To many people the word culture has a somewhat unfamiliar sound. It seems to be a concept of a higher order, not prevelent in every day life. We may draw the analogy in the use of arithmetic and algebra. Arithmetic is familiar to all, whereas algebra is a specific branch of the mathematical field.

Since this topic is so widely discussed, with such diverse interpretations, it is with gratitude that we publish another letter of Mr. A. P. Van Vliet, who in the past has given much thought and attention to this subject on more than one occassion. Though we are not of the same opinion in some respects, we wish to thank him for his worthwhile contribution.

Our first difference of opinion is of a general nature. Mr. Van Vliet describes history as a succession of events, or as the story of culture or civilization. Were it only a choice of words, we would not discuss this matter in detail. However, we fear that it rather reveals a difference of appreciation. Probably we should acknowledge a different starting point. We do not believe that history is merely a succession of events. If this were true, we could consequently follow that not everything which happens forms part of history.

We would prefer to say that history is the story of God's redemptive plan. As such, this plan is precisely the reason for the existence of every human being and the background of every event. Consequently all that happens — even the most significant of events is part and parcel of that one plan: God's redemption in Jesus Christ.

It is necessary now to give a further explanation of our interpretation.

If we believe that history is the succession of events or the story of culture and civilization, then we must conclude that Christ's redemptive work has been brought "into" history. In other words, there is a succession of events apart from salvation, and in this succession we all take part, whether we believe or not. Added to this succession would be the salvation of the elect. We would, in this case, even go so far as to say that the Cross of Christ has nothing to do with this succession of events.

(Continued on page 9)

ON YOUR WAY

WHEN MOSES HELD UP HIS HAND

> And it came to pass, when Moses held up his hand, that Israel prevailed, and when he let down his hand, Amalek prevailed. Exodus 17:11

The story of the battle between Israel and the army of the Amelekites is always a remarkable and teachable one. It is more a story of prayer than of real fighting. Certainly the men of Israel had to fight and Joshua was their brave commander, but the fact that Moses was praying on top of the mountain was of still greater importance.

We have to keep in mind this well known part of the Bible as we are ready to enter a new season of church activities after the rest of the summer-holidays. Schools have opened their doors already, plans are made for several meetings. Men's, ladies' and young people's societies are busy with their fall schedule and there will be much more.

We have to make a new start again and although it may not seem to be in any respect comparable with the battle of the Isrealites against the Amelekites, as chistian believers we always are in a position of soldiers, soldiers of the cross. If we do not meet the enemy right away, we have to be trained and to be prepared for the moment when such a meeting may really take place. We have to study and to discuss, to read and to memorize, to organize and to make plans with an eye to the extension of Gods kingdom. That is the high aim of all our church- and kingdom activities. We want to go forward like the Isrealites wanted to on their way to Canaan. We are on our way to Canaan, too. Life is a battlefield and we should be prepared. That is why we have to plunge into all kinds of activities again.

In all these activities, however, we should not forget the most important one, to pray. Prayer should be the background and the basis of all our efforts. To make sure that our work is part of the work in Gods kingdom, to be aware that we really are in the Lord's service, we should pray. Otherwise it will only be our work and our kingdom and our achievements. If we want to state with Moses that the Lord is our Banner we should make our prayer the most essential part of all our activities. Otherwise they will become useless.

Many times we do not look at it that way. We make everything ready. We start organizing the whole thing and finally we become aware that we did not pray yet — but it can still be done and so we do. However, then the arms of our prayer will not be very strong. We will get tired very quickly and the whole battle will be lost.

We should lift our arms in prayer. We should do it together in fellowship with each other. Thus we can expect that our organization, if well planned, will have results.

If we want to state "The Lord is our Banner", if we want to make this the banner of all our activities, as we most likely want to do, well and good, but let us make it real. We can do this only, if we commit ourselves to the Lord in ardent prayers.

R. Popma

DE CHRISTIAN SCHOOL KALENDER 1962

Wij ontvingen een exemplaar van de nieuwe Christian School Calendar voor het jaar 1962, — een uitgave van The Christian School Herald.

De kalender is gedrukt op stevig wit papier in rood en zwart. In tegenstelling tot zijn voorganger laat de nieuwe kalender afbeeldingen zien van verschillende christelijke scholen in de diverse Canadese provincies. Hoewel het blijkbaar niet mogelijk was alle scholen op te nemen, geven de foto's toch een goede indruk van wat op schoolgebied in ons land tot stand is gebracht. Dit is een zeer goede gedachte van de uitgevers geweest, want hierdoor is de christelijke school dichter bij ons gebracht.

De kalender is keurig uitgevoerd en is een sieraad aan de wand. Wij wensen de uitgevers een zeer goede verkoop, in het bijzonder omdat de opbrengst ten goede komt aan het christelijk onderwijs in Canada.

D.F.

Eerste Toogdag

van het Oost Ontario District van Vrouwen Verenigingen, te houden D.V. op

6 September 1961

om 10.30 uur in de Chr. Ref. Church, Kingscourt Ave.,

KINGSTON

Sprekers: Mrs. J. E. F. DRESSELHUIS.
The Rev. Dr. R. KOOISTRA.
The Rev. J. WITTENBOS.

Historisch spel — Zang — Declamatie

BEZOEKT ALLEN DEZE BEZIELENDE DAG!

Attention!

A SPECIAL

S.W.I.M. Meeting

will be held on SEPT. 5, 1961 in the Mount Hamilton Chr. Ref. Church.
Notice that the date is **not** Sept. 6th, but the 5th.

A SERIAL FOR BOYS AND GIRLS

THE GUN

by John Vriesinga

(16)

Listen, did he hear something downstairs? Yes, it was the phone ringing.

Dan listened carefully. One, two, three, four rings. That was for them alright. Maybe Dad was calling up Mom from the hospital in the city.

He heard Mom come out of the kitchen and take the phone in the hall. Then he heard her voice, but he could not hear what she said, no matter how carefully he listened, and with a sigh he lay down again on his pillow.

He hoped that Mom would come and tell him what Dad had said. If it had been Dad. Maybe it was someone else. Mother was secretary of the Ladies Aid and other ladies often called her about something.

Dad had said that he would phone Mom to tell her how Tom was.

Would Tom have much pain?

Again he saw Tom's white face, when Dad had put him on the big bed downstairs.

Then the doctor had come and he had called for an ambulance after he had looked at Tom's bleeding wound. The doctor had carried Tom into the ambulance that took him to the hospital. The little bullet was still in his shouder, he had said. It had struck the bone and got stuck in it. That was why Tom had so much pain. They would have to take it out in the hospital.

It must be real terrible, the pain Tom had.

Listen, was Mom still talking on the phone?

Yes, he could still hear her voice. Maybe she was talking to Mrs. Donaldson now.

After the ambulance had left Dad had gone to the Donaldson farm to wait for Tom's Father and Mother to come home. They had gone right back to town, as soon as they had come home and Dad had told them what had happened. They had been with Tom in the hospital ever since. Tom's Mother had cried, Dad said, after he had come home.

Then came the moment that Dan had feared *most.* Dad had taken him to the living room and he had asked him how it had happened.

Of course, Dad had thought that Lloyd had done it, he had seen Lloyd run away, that's why he had gone to see if there was trouble. He even thought, at first, that it was Lloyd's Father's gun, that he had found near the hole, but Dan had had to explain everything to him. That he had found the gun in the groundhog hole, and about Joe Miggins, about Tom going to Lloyd, and that he had wanted to show it to Tom. He had told everything, and when he was ready Dad had shaken his head and sighed and for a long time he had said nothing.

O, Dan would have liked to run away then. That was awful to stand there and wait, and Dad not saying a word, just looking at him.

Finally Dad had said, and his voice had been hard and cold as when he talked to some stranger: "I'm very disappointed in you, Dan. You're as much to blame for this as Lloyd, if not more!"

Then he had sent him to bed.

Was Mom still talking on the phone? Boy, that was a long call! Would she come upstairs afterward and tell him how Tom was? Oh, every time he thought about Tom, he shuddered. He could have been killed so easily. If the bullet had hit him only a little lower. It was really a marvel that it hadn't.

He pulled the sheets over his head, as if he could chase those terrible thoughts away.

Then, he suddenly sat up. For now he heard Mom climb the stairs. Yes, she was coming! Was she coming to his room?

Then the door opened and Mother switched the light on and came towards his bed, looking grave.

She sat down beside him and she took his hand in hers and now she smiled.

At first Dan did not know what to say or which way to look when Mom sat down beside him. He asked: "Is Tom alright Mom?"

His Mother nodded and said: "According to Dad, Tom is alright and will probably be home in a few days."

"Will he be home before Christmas?" Dan asked hopeful.

"That I don't know, my boy", Mother said. "The doctor will have to see about that, I guess!"

"Have they . . . er . . . have they taken it out yet?"

"Yes, they have taken the bullet out, and Tom has a lot of pain".

Then Dan said: "Did Dad tell you how it happened?"

"Yes," Mother nodded, "Dad told me all about it, my boy!" Then she added: "He was very angry at you!"

Why did Dan suddenly feel so big and clumsy besides his Mother now? He would have liked to crawl away, under the blankets. Instead he turned his face away and nodded slowly: "I know!"

"Don't you think he had a reason to be angry?"

Again Dan nodded, without turning his head, and when he was not sure whether Mom saw it or not he almost whispered: "Yes, Mom!"

Then Mother's hand was around his shoulder and she pulled him towards her and hugged him as if he were still a little boy. Dan let her this time. She said: "Does my boy realize that this could have been much more serious?"

Dan nodded again, his head against his Mother's shoulders. He dared not speak this time, for there was something hot burning behind his eyes, as if he had to cry like a baby.

After a while he whispered: "Tom could have been killed, eh Mom?"

(To be continued)

Bij wie is welvaart?

Onder deze titel verscheen in "De Gids", het orgaan van het Chr. Nationaal Vakverbond in Nederland, een lezenswaardig artikel. Een onzer lezers was zo vriendelijk ons dit blad toe te zenden. Wij menen dat velen onzer lezers hierin belang zullen stellen en nemen het daarom gedeeltelijk over:

In een vergadering gewaagde onlangs één der sprekers van de superhoogconjunctuur, waarin wij tegenwoordig leven. Het woord hoogconjunctuur zelf schijnt kennelijk te zwak te zijn, om de fantastische bloei van ons economische leven te kenschetsen, het moet **superhoogconjunctuur zijn.**

Maar het gekke is, dat men zo weinig mensen tegenkomt, die ronduit erkennen: ja, ja ik heb ook welvaart, volop welvaart in mijn persoonlijk leven.

Dat is toch het minste, wat men zou verwachten in een tijd van superhoogconjunctuur: allemaal tevreden dankbare mensen, die opgewekt hun werk doen en die vreugdevol genieten van de vele vruchten, die hen in de schoot worden geworpen.

Het schijnt juist omgekeerd te zijn. Want slag op slag zijn de mensen bereid, duidelijk te maken, dat de welvaart nu net hun deur voorbij is gegaan, om bij de buurman binnen te stappen. Er is onrust onder het televisiepersoneel; de belastingambtenaren vragen nogal nadrukkelijk aandacht voor hun achterstand; de boeren klagen; de journalisten zijn ontevreden — kortom: men zou een hele kolom kunnen vullen met een lijst van groepen die vinden, dat zij te weinig aandeel in de algemene welvaart hebben.

Hoe komt dat nu? Waarom grijpen zoveel mensen dat verhaal van de algemene welvaart alleen maar aan als argument om over hun eigen achterstand te spreken?

Op deze vraag zijn verschillende antwoorden mogelijk, die elk een stukje van de waarheid bevatten.

Denk eens aan de reclame, die steeds nieuwe begeerten wakker roept. Iedereen heeft wel een radiotoestel; dat is geen luxe meer. Maar nu vertellen de advertenties, dat het toch zo makkelijk is, nog een tweede of derde toestel te hebben voor in de keuken of op de slaapkamer als je eens een paar dagen met griep in bed moet blijven. Het nieuwste voorbeeld van de prikkel naar steeds meer, die van de reclame uitgaat, is het z.g. droombed. U hebt natuurlijk ook die persfoto gezien; dat is geen bed meer om in te slapen, maar een bed om in te wonen, compleet met ruimte voor een T.V.-toestel, een broodrooster en een theelichtje. Zo blijft er altijd wat te wensen over en worden wij stelselmatig opgevoed tot ontevredenheid.

Maar er is nog een andere oorzaak, waardoor menigeen het gevoel heeft, dat de welvaart hem heeft overgeslagen. Die oorzaak is nog eens duidelijk onthuld door een publikatie van het Centraal Bureau voor de Statistiek. Dat is een prachtige instelling, dat bureau, dat met wetenschappelijke objectiviteit, vrij van welke politieke of maatschappelijke hartstochten ook, nauwkeurig registreert, wat er zich allemaal in onze samenleving afspeelt, om dan die geschiedenis in cijfers te vangen. Men doet dat op een zo verantwoorde wijze, dat de cijfers pas maanden later gepubliceerd kunnen worden.

Zo is er enige tijd geleden een boekje verschenen onder de titel "Statistiek der lonen in de nijverheid per oktober 1959". Dat gaat dus over de loonhoogte in de industrie van anderhalf jaar geleden. Men vindt daar de uurlonen in, maar ook de werkelijk verdiende weeklonen, alsmede het gemiddelde aantal gewerkte uren per week. En die statistiek onthult nu, hoe het komt dat men zo weinig welvaartsgevoel ontmoet bij de mensen, in dit geval bij de arbeiders.

Voor de oorlog verdiende een arbeider gemiddeld f 23,70. In 1959, dus voor de meesten nog voor de loonronde van de gedifferentieerde loonpolitiek, was dat bedrag opgelopen voor een ongehuwde tot bijna f 98,— en voor een gehuwde met twee kinderen tot ruim f 106,—. Bij die gehuwde is dan de kinderbijslag meegerekend en bij alle twee zit ook de vakantietoeslag erin.

Wij kunnen uit deze statistiek ook cijfers noemen zonder vakantietoeslag en zonder kinderbijslag. Dan verdiende een industrie-arbeider in de eerste gemeenteklasse gemiddeld f 105,— per week en in de vijfde gemeenteklasse f 89,—.

Maar er zijn geen arbeiders, die een loonzakje thuisbrengen, waarin meer dan f 100,— zit. En daar ligt nu net het verschil met de tijd van voor de oorlog. Toen verdiende een arbeider f 23,70 en toen bracht hij f 23,— thuis. Van zijn loon werd alleen de premie voor de ziektewet afgetrokken. Vandaag brengt een ongehuwde arbeider, die f 98,— verdient, er maar f 72,— thuis. Dat komt door het verschil tussen zijn bruto- en zijn nettoloon. En bij de gehuwde met twee kinderen, die f 106,— verdient, komt er maar f 91,— thuis. f 15,— van zijn verdienste krijgt hij bij de loonuitbetaling niet te zien.

En dat is ook welvaart. Nu doelen wij niet op de loonbelasting, die bij de uitbetaling al wordt ingehouden, maar op alle premies voor de sociale verzekering. Er wordt geld ingehouden voor het ziekenfonds en voor de ziektewet, voor de a.o.w. en voor de a.w.w., voor het bedrijfspensioenfonds en voor de werkloosheidsverzekering, terwijl de werkgevers bovendien ook nog aan al die verzekeringen, met uitzondering van de a.o.w. en de a.w.w., meebetalen, dat bij de arbeiders niets wordt afgetrokken voor de premie ongevallenwet en de kinderbijslagpremie. Die worden voor 100% door de werkgever betaald. Het totaal van de "sociale lasten", zoals men al die premies pleegt te noemen, komt al gauw tussen de 25 en de 30% van het loon. Voor de oorlog was dat er niet bij, en betekende ziekte van lange duur, werkloosheid of ouderdom steevast armoede.

Men zou het zó kunnen zeggen: wij hebben de welvaart voor een belangrijk deel gebruikt, om door middel van de sociale verzekering reserves te maken voor de dagen van tegenslag. Wij hadden ook alles kunnen opmaken in de trant van "wie dan leeft wie dan zorgt". Maar wij hebben bewust gekozen voor het andere systeem, en een stel sociale voorzieningen in het leven geroepen, waaraan nog genoeg te verbeteren valt, maar die toch een redelijke bestaansmogelijkheid garanderen bij ziekte, ongeval, ouderdom en weduwschap. "Uitgestelde welvaart" dus, naar de oud-hollandse wijsheid, dat je moet zorgen, "een appeltje voor de dorst" achter de hand te hebben.

Nu is één ding jammer. Veel arbeiders, vooral veel jonge arbeiders, die de sociale onzekerheden van de crisisjaren niet hebben meegemaakt, beseffen onvoldoende de grote waarde van onze sociale verzekering. Zij mopperen op al die procenten, die er elke week weer afgaan. Maar zij denken er niet aan, dat ook voor hen de kwade dag kan komen, waarop zij moeten leven van een uitkering van diezelfde sociale verzekering.

En dan is het vandaag zo, dat zij **recht** hebben op die uitkering. Vroeger moest je je hand ophouden bij de gemeentelijke dienst voor sociale zaken of bij de diaconie. Vandaag kan een arbeider met opgeheven hoofd zijn ziekengeld of zijn werkloosheidsuitkering accepteren, want hij heeft die uitkering zelf eerlijk verdiend door zijn premiebetaling.

Wie zich zorgen maakt over de ondermijning van de persoonlijke verantwoordelijkheid door dat systeem van onze sociale verzekering, zou toch moeten beginnen met oog te hebben voor de versterking van de verantwoordelijkheid, die gelegen is in het feit, dat de arbeiders hun sociale voorzieningen zelf betalen, door afstand te doen van een stuk welvaartsconsumptie, dat zij overigens best zouden kunnen gebruiken.

OPENING VAN DE 25e VEBO

In Leiden is 22 Augustus j.l. de 25e VEBO, de landbouwtentoonstelling "Landbouw in de Randstad" officieel door de Commissaris der Koningin in de provincie Zuidholland, Mr. J. Klaasesz, geopend, of liever "open gehooid". De bijgaande foto laat zien hoe geroutineerd Mr. Klaasesz de vork hanteerde, er wel degelijk zorg voor dragend, dat hij niet te veel hooi op zijn vork nam.

Pauze voor Poezie

Er was eens in de goede, oude tijd, een dominee — gelukkig dat er zoveel annecdotes over predikanten zijn — die nog aan de tussenzang vasthield. Dat was ook geen overbodige luxe, gezien de doorsnee duur van zijn preek. Hij was gewoon deze aldus aan te kondigen: "Nu zullen we ter verpozing van de aandacht zingen van psallem . . . . ."

In onze kringen hoort de poezie ook bij de verpozing. Vandaar dat ze uitsluitend "after recess" ter sprake komt en meestal alleen op de jaarvergadering. We hebben de fout gemaakt de poëzie te beschouwen als iets van het lichter genre. Ze behoort tot de kunst en is dus niet productief. Kunst is wel mooi, maar wat koop je ervoor? Boontjes doppen wordt beter betaald dan orgel spelen.

Nu zijn we blij, dat Calvinist-Contact ook een cultureel blad wil zijn en dat we hierin met elkaar over de kunst en de problemen van de kunst kunnen praten. We hebben dan meteen de gelegenheid te laten zien, dat kunst niet maar een aangename tijdspassering is voor mensen, die er de tijd voor hebben, maar dikwijls wordt beoefend met strakke ernst door mensen, die er eigenlijk de tijd *niet* voor hebben.

* * *

Ik ben terug van vacantie en meteen heeft het werk me te pakken genomen. Maar vanavond heb ik de brieven herlezen, die ik van verschillende lezers van Calvinist-Contact gedurende de laatste maanden heb ontvangen. Ik ga die nu beantwoorden, omdat ik daarbij meteen verschillende dingen kan verduidelijken en omdat ik niet verbaasd zou zijn indien de moeilijkheden, die door sommigen uitgesproken en neergeschreven werden ook zouden leven in de harten van anderen. Tevens kwam ik tot de gedachte maar met de poëzie te beginnen. Wil dus met mij een ogenblik pauzeren om zonder verpozing uw aandacht te wijden aan de poëzie, die ons allen na aan het hart ligt. We zijn geboren poëten, al zullen we misschien nooit een sonnet schrijven. Het kind maakt zijn eigen gedichten. Toen we jaren geleden door een olie-gebied reden en de bekende oliepompen aan het werk zagen, vroeg *één* van de kinderen: "Wat zijn dat?". Het antwoord was: "Dat zijn de ja-knikkertjes". Dit woord fascineerde zijn verbeelding in die mate, dat het een heel lied op die ja-knikkertjes begon te zingen. Ik ben er zeker van dat iedere lezer wel dergelijke voorbeelden kent uit eigen ervaring. Poëzie is een onderdeel van de kunst en deze is gebonden aan wetten, die God gelegd heeft in het menselijk hart. Het ene hart zal meer en beter antwoorden dan het andere hart, maar, heel diep van binnen, weten wij dat wij niet zonder wat mooi is, wat schoon is, kunnen leven. Hoe zou het ook, daar wij immers beelddragers zijn van de Opperste Kunstenaar? (Hebr. 11:10, oude vertaling).

* * *

Na deze inleidende opmerkingen kom ik nu terug op de brief, die ik zou willen bespreken. Ik ontving deze naar aanleiding van mijn artikeltje in het nummer van 19 Mei j.l. . . , waarin ik het gedicht van Willius "The Night Unveils the Planet of Your Birth" besprak. Ik gaf daarin wat "poetical surgery", daarom noemt de betreffende lezer mij "surgeon", waardoor ik me zeer gevleid gevoel, al blijkt het wel, dat hij het met de "surgery" zelf niet erg eens kan zijn. Ik schrijf dit artikeltje vooral hierom in het Nederlands, omdat de brief noal ingewikkeld en zwaar is en voor sommige van onze lezers wat moeilijk te volgen. Ze is zelfs dermate technisch, dat ik me meer dan eens afvroeg of we haar konden plaatsen in ons blad. Tenslotte echter besloot ik, dat het "fair" was P.M. geheel te laten uitspreken. Nu volgt dan zijn brief.

* * *

REMARKS ABOUT "REMARKS ABOUT THE POEM"

Dear Surgeon,

After the operation upon your patient "The Night Unveils the Planet of Your Birth", I am wondering how much life is left in the patient. Did you not operate in the wrong place? In the school for "poetical anatomy" we learn first of all that two kinds of sonnets are in existence. One is the Italian sonnet, the other is the Shakespearean sonnet. Both types have fourteen lines and one hundred and fourty syllables.

The Italian sonnet has two parts, which may be subdivided into two quatrains (two stanzas of four lines) and into two tercets (two stanzas of three lines). The first part of the sonnet or octet (eight lines) develops a set of problems. The second or setet (six lines) presents usually the solution to the problem or an emotional response to them. Furthermore the Italian sonnet has usually a rhyme scheme of abbaabba-cdecde.

The Shakespearean sonnet, however, is different from the Italian sonnet, because it consists of three quatrains(three stanzas of four lines) and a concluding couplet (two lines). It usually has a typical rhyme scheme of abab-cdcd-efef-gg.

When we look at Dr. Kooistra's patient, we see that the top half is Shakespearean and the bottom half an Italian sonnet. The patient seems to be a mermaid. But, I think, we can easily make the whole poem a Shakespearean sonnet, if line twelve is added to the third stanza. The poet must have intended to do that, because we notice a period after "*this*". The rhyme scheme also indicates a Shakespearean sonnet.

When we agree that the poem is a Shakespearean sonnet, we must reread the poem keeping in mind that in the first two stanzas the problem is stated. He, in my opinion, does it well by reaching the climax of the problem at the end of the second stanza, where he says

> But Eden died . . . and left an weeping Earth,
> Betrayed and blemished by the human race.

In the third stanza the poet lets the "misery" of the earth journey by stumbling up an eternal precipice to a distant glory which smolders in her eyes. The couplet which follows states the conclusion in an epigram, that is a short pointed statement of a general truth.

May I disagree once more with you, Dr. Kooistra? You give as a popular definition of a sonnet "A short poem with a lot of sound (and Thought)". When I read this definition I could not help but think of Shakespeare, when he lets Macbeth say

> It is a tale,
> told by an idiot (poet this time), full of sound and fury
> Signifying nothing.

It is my belief that a proper study of poetry gives us more than sound (and thought). It gives thought first of all by means of sound. I, therefore, would like to reverse the popular definition and state it like this: A sonnet is a short poem full of thought (and sound).

We certainly do not define our Psalms and Hymns as poems full of sound (and thought). If the popular definition is wrong, then there is no reason to maintain it. If Calvinist-Contact begins this praise-worthy effort of making poetry more popular, then it should start on the right foot. I am sorry to have included only one word of praise, but I am sure that you will receive more words of praise as you progress.

P.M.

* * *

Veroorloof me nu het volgende antwoord:

Beste P.M.!

U heeft misschien de gedachte gekregen dat ik Uw brief p.m. "pro memoria" heb beschouwd en van plan was er het stilzwijgen over te bewaren. U weet nu dat de vacantie er tussen gezeten heeft.

Ik waardeer het zeer, dat U een poging doet de opzet van het gedicht te redden, maar mijn verweer tegen uw reddingspoging is, dat zij berust op correctie. We hebben te maken met wat er staat, niet met wat er had kunnen staan. Ook bij uw voorstel het als een Shakespearean sonnet te lezen, blijft voorts mijn bezwaar dat het "but" in regel zeven te vroeg komt en dat de "misery" in regel negen een "substantial change in subject" introduceert. Als de chirurg de patient bekijkt en zegt dat de grote teen van de linkervoet een knobbelachtige verdikking vertoont, dan zal een andere dokter toch moeilijk kunnen voorstellen: "Leg hem eens in een ander bed. Misschien lijkt het dan wat beter met die teen".

Ik ben het dus wel aardig met U eens — op misschien andere gronden — wanneer U zegt: "De patient seems to be a mermaid", want een meermin is geen vis en geen mens.

U ontwikkelt ook bezwaren tegen mijn "definitie" van het sonnet. Ik mag wel even opmerken, dat U aan die definitie geen bijbetekenis moogt verbinden in de geest van de uitspraak van Macbeth. Mijn bedoeling was alleen te verwijzen naar de betekenis van het woord. Sonnet is afgeleid van het latijnse woord sonare, wat klinken betekent. Vandaar de Nederlandse vertaling "klinkgedicht". Maar omdat het sonnet tevens beantwoordt aan een typische gedachtenstructuur voegde ik naast de "sounds" er de "thoughts" aan toe. Natuurlijk ben ik het hartelijk met U eens dat "sounds" niet de plaats van "thoughts" kunnen innemen. Anatomisch, woord-etymologisch is er dus wat voor mijn definitie te zeggen, maar logisch brengt Uw brief een belangrijke gedachte tot uitdrukking.

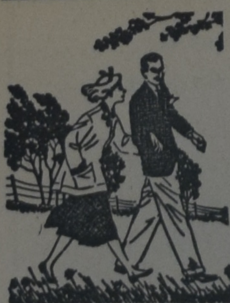
Tenslotte merk ik hierbij nog op. dat ik een groot bewonderaar en liefhebber ben van het sonnet. Laten beginnende dichters er zich aan geven. Het leert taalbeheersing en nauwkeurig, punctueel taalgebruik.

Het sonnet, zowel het Italiaanse als het Shakespeariaanse, is gebonden aan strakke regels en wie dichten wil moet, net zoals ieder ander werker, leren zich aan de regels te onderwerpen. Natuurlijk geeft de levenloze navolging van bepaalde regels nog geen garantie dat het resultaat "kunst" zal zijn, zoals ook het uittellen door de Farizeeën van hun dille- en komijn zaadjes nog geen garantie bleek te zijn van de vereiste gehoorzame dankbaarheid.

Waarde P.M., heel hartelijk dank voor Uw brief. Ik heb er van genoten. En ik hoop dat we de poëzie weer eens onder de aandacht hebben gebracht van allen, die de tijd namen te pauzeren voor deze briefwisseling.

Met vriendelijke groet, als steeds Uw R. Kooistra.

D. VAN DER STOEP

Zijn dat uw kinderen?

(19)

Jan zegt: 'Dus je gaat nooit meer naar de kerk?'

'Nee.'

'Waarom eigenlijk niet?' Hij beschouwt aandachtig de overkant van de straat.

'Omdat ik er geen zin in heb.'

'Dus je hebt er geen behoefte aan?'

'Integendeel.'

'Dus je hebt er wel behoefte aan?'

'Nee, integendeel. En met deze inquisitie kom je niet verder.'

''t Is geen inquisitie. We moeten toch weten wat we aan elkaar hebben.'

'Dat had je eerder moeten bedenken.'

'Ik had gedacht, dat we samen de goede weg wel zouden vinden.'

'Dat heb je maar geriskeerd.'

Jan zwijgt verongelijkt en Mies voelt wel dat ze onbillijk is, maar ze is moedwillig aan 't scherven maken. Het zwijgen gaat weer drukken en Mies maakt er bruusk een einde aan: 'Je ziet nu zelf waar die stemming van: laten we ons van de hele boel niks aantrekken, toe leidt. Dat duurt maar een paar dagen. Als we telkens onenigheid moeten hebben, kunnen we er beter' (ze aarzelt, maar ze zegt het en het klinkt hard) 'ineens een eind aan maken.'

'Mooi is dat,' zegt Jan, bijna huilend, 'wat er van de week geweest is, telt dat niet?'

'Och, we hebben een weekje blindemannetje gespeeld. Met onze open ogen kunnen we dit spel toch niet voortzetten. Morgen heb je 't al. Jij gaat naar de kerk en ik niet. Dat is toch geen toestand op de duur. Zeg nu zelf, Jan?'

'Geldt dat andere dan niet meer?' vraagt Jan dreinerig en hij voelt zelf wel dat hij dreint en dat de geslagen breuk niet meer te helen is en zeker niet op deze manier. Hij kan Mies niet in vijf minuten bekeren. En hij kan niet zeggen: dan laat ik ook de boel maar zwemmen. Hij ziet duidelijk, dat Mies gelijk heeft, al wil hij 't niet zien.

'Natuurlijk geldt het wel,' zegt Mies mat, 'en daarom is 't beter dat we teruggaan voor 't al moeilijker wordt. Je gelooft toch wel Jan....' Ze maakt de zin niet af. Ze had willen zeggen: je gelooft toch wel Jan, dat 't voor mij nu al moeilijk genoeg is, maar ze heeft zichzelf onder contrôle. Nee, geen sentimentaliteiten.

'Wat geloof ik wel.'

'Niks, zomaar!'

Jan kijkt haar verbaasd van ter zijde aan. Zulke onredelijke bakvisantwoorden is hij niet van haar gewend en Mies zelf moet er in al de narigheid nog inwendig over grinniken. Maar dan gaat er een vlaag van woede door haar heen. ''t Is wel een fraaie bestiering Gods, dat uitgerekend wij elkaar tegen 't lijf moesten lopen. Bestiering, nota bene.' Ze spot met dat woord. 'Wil je dat bestiering noemen?'

'Misschien,' zegt Jan, ''t is best mogelijk. Hij meent het half en spot er half mee.

Ze zijn tot Mies' pension genaderd. Ze zoekt naar de sleutel in haar tasje. Ze steekt haar hand uit.

'Dag, Jan.'

Jan drukt de hand vluchtig. Dan draait hij zich om en loopt weg als een jongen, die z'n zin niet krijgt. Hij voelt de tranen naar zijn ogen dringen. Jan heeft in deze stad geen meisje meer. Waarom moesten uitgerekend zij tweeën elkaar tegen 't lijf lopen? Is dat leiding? Misschien. Mooie leiding. Jan koestert zorgvuldig zijn bitterheid. De kerk heeft dit meisje afgestoten. Ze is niet alleen afgedwaald. Ze is weggestoten en er is niemand, die zich er om bekommerde, dat een schaap in de nacht was verdwaald. Jan is haar tegengekomen op haar dwaalweg, maar hij is niet bij machte haar terug te brengen. Hij kan het niet eens proberen. Hij houdt zelf de weg naar de veilige stal in de gaten, maar hij kan haar die weg niet wijzen. Ze zou een verachtelijk gebaar maken met haar hoofd: Loop! Die stal? Ik ben er geweest. Het is er niet warm maar koud. Het is er vuil en bedompt.

Gedurende een week heeft Jan elke dag in haar ogen mogen zien, die straalden voor hem. Hij ziet ze helder voor zich. Hij voelt haar lippen op zijn mond en hij ruikt de geur van haar heel dichte nabijheid. Hij knarsetandt er over terwijl hij naar huis loopt, dat hij dit op moet geven. Het ergste is, dat het allemaal zo vervloekt onnodig is. Ga je mee naar de kerk? Nee. En uit is de pret. En niet hij, maar zij maakte een einde er aan, terwijl Jan toch niet geloven kan, dat ze het deed uit vijandschap tegen zijn principes. Zijn principes, nota bene. Het lijkt er integendeel wel op of ze hem voor wankelen wil behoeden. Ja, er zit een rare knoop in het hele geval. Maar het staat in elk geval vast dat hij morgen en overmorgen en dan verder de weken in weer in z'n dooie eentje zal zijn. Zo zakt de glans van het leven af.

Als Mies de kamer binnenkomt gooit Koba met een luidruchtige geeuw haar thriller op de tafel. Ze ziet Mies' gezicht. 'Moppies, wat zie jij er gemelijk uit!'

Miet zakt met een doodmoe gevoel in haar stoel. ''t Is weer voorbij,' zegt ze moedeloos.

Koba komt half overeind. 'Néé!'

Mies knikt: ''t Is heus waar, Koos. Hij heeft zijn congé. Of ik heb het, net zoals je 't noemen wil. Hij wilde me weer in 't gareel hebben, naar de kerk enzo.'

'Wat een zemelaar. Is het daarop uitgeraakt?'

Mies weert af: 'Dat moet je niet zeggen. Tot op zekere hoogte respecteer ik het in hem. 't Makkelijkste was geweest de hele boel maar over boord te keilen. Enfin!'

'Net als je gedaan hebt.'

'Dat heb ik ook niet gedaan.'

Koba haalt haar schouders op. 'Ik begrijp van die religieuze moeilijkheden niet veel. Ik begrijp zelfs niet waarvoor ze nodig zijn. Als je christelijk moet zijn om er allemaal narigheid van te hebben, dan schiet je er ook niet veel mee op. Je hield toch van die jongen en hij hield toch van jou. Wat maakt het dan uit of de een een beetje christelijker is dan de ander. Ik heb hem een paar maal meegemaakt, maar zo'n vroom jongetje is het nou toch ook niet. Enfin, Miesje, jij zit met de gebakken peren. Ik geef je in elk geval groot gelijk, dat je menheer z'n zin niet hebt gegeven.'

'Ik had het graag gedaan.'

'Onzin, dan had je 't wel gedaan.'

'Ik bedoel het anders, och, jij begrijpt dat toch niet.'

'Nee, dat zal wel. Daar moet je ook werkelijk een bijzonder stel hersens voor hebben.'

'Ik bedoel, dat ik met dat leven van tegenwoordig ook niet zo verschrikkelijk tevreden ben.'

'In hoeverre niet?'

'Ja, dat kan ik je een-twee-drie niet uitleggen. Ben jij dan helemaal tevreden?'

'Nou, dat gaat naar omstandigheden redelijk wel.'

'Ja, op 't ogenblik.'

'Nou, dat is toch voldoende.'

'Nee, dat vind ik niet.'

Het gesprek raakt hier op 't dooie punt en dat zal het hier altijd doen. Maar even zeker zal 't hier altijd van binnen intensief verder gaan. Dat gaat het bij Mies als Koba al lang naar bed is. Ze zit voor zich uit te kijken naar de uitdovende kachel, terwijl het nerveuse stadsleven langzaam en zenuwschokkend in slaap zakt. God, ze is zo alleen, erger alleen dan ooit, nu het pas verworven gezelschap van Jan weer verdwenen is, maar ook daarmee zou ze eenzaam geweest zijn. Ze had zich graag aan hem gegeven. Ze denkt aan zijn sterke gestalte en zijn rode sterke lippen. Ze is zeven-en-twintig en haar lichaam verlangt naar de bloei en de vrucht. Maar ze is zeven-en-twintig en niet meer roekeloos. Ze moet zich ook met haar ziel kunnen geven. Misschien als hij sterker en frisser stond in zijn geloof, zodat ze in hem een houvast wist.... Ze glimlacht flauwtjes. 't Is fraai. Ze heeft er een eind aan gemaakt omdat ze niet terug wilde in 't gareel. Maar als hij door zijn voorbeeld en kracht haar daarin terug gedrongen had, misschien had ze zich dan overgegeven en zich aan zijn sterkte vastgeklemd. De glimlach verdwijnt weer en ze voelt haar gezicht moe en oud. De stilte van de slapende stad valt haar plotseling op 't lijf. Ze is alleen. Morgen kan ze dood zijn en over een paar jaar vergeten. Wat voor zin heeft haar leven als er geen ander doel is dan het dagelijks brood en een beetje genieting. Zenuwachtig staat ze op. Vervloekt, daar begint de tobberij weer. Dat moet uit zijn. Twintig droppels valeriaan en naar bed. Morgen ziet alles er weer anders uit.

(Wordt vervolgd.)

Forty-first Annual Convention of the National Union of Christian Schools

The principals' conference prior to the convention. (Photo Tom Bochsler)

McMaster University, besides being widely recognized for its scholastic achievements, is also one of the most attractive landmarks of the city of Hamilton. These grounds were the setting for the Forty-first Annual Convention of the National Union of Christian Schools, held on Aug. 15—17, in Hamilton, Ontario.

Despite the downpour of rain on Tuesday evening, a sizable group of the approximate three hundred delegates and visitors registered at the "Drill Hall", and the mass meeting was well-attended by approximately 1,300 people.

Dr. Clarence De Boer, chairman of the convention, welcomed all present, and after meditative reading and prayer, musical selections were rendered by the St. Catharines Choral Society under the able baton of Mr. G. Hannahson. Rev. Wm. Kok delivered the keynote address — "Christian Schools — Gateway to Understanding." He stressed markedly that we as Christian educators and students reveal our purpose in the firm conviction — "See, this God is MY God." Through our fear of God, we have fear of reverence and obedience, and so, our children learn to live a life of separation. "God demands that we dwell alone . . . ."

Interesting exhibits were displayed and coffee was served in the beautifully-designed student building.

Most encouraging for the remaining days were the comfortable temperatures and sunny weather which seemed to brighten surroundings so naturally! Wednesday's schedule held many various meetings — commencing with registration, a general session followed at which time Prof. W. J. McCallion, Director of University extension expressed the great responsibility and ultimate purpose of educators and education to be the knowledge of God.

Rev. Henry A. Venema delivered the morning address, "Christian Education in Canada in Review," in which he zealously and emphatically outlined the Christian movement of Christian Schools as a cause of God. "Our belief in God the Father, Son and Holy Spirit" moves us to unlimited efforts for the cause of Christian education.

The remainder of the Wednesday program was of a more informal nature — a business session, a general session during which time Donald Oppewal, Stuart Ellens and Albert Hengstman reported various facts and statistics involved in educational trends — e.g. the pressures prevelant as education tends towards a social function, the recent statements of educational requirements compulsory for those who teach, and trends in the field of mathematics. A general session Wednesday evening, "What is a P.T.A., Why and How to organize the same," with Marion Vos, Mrs. George Horlings, Mrs. R. Jack Post, and Bert Woldring, was held out of which many helpful suggestions and ideas were contributed. Among these ideas was the plea for more discussion material and more co-operation between P.T.A.s. During this period a Board Members Session was held also — consisting of a panel discussion with Clarence Menninga, Dr. Frank Pettings, and John Postma participating. It was here suggested that through teacher tenure (whereby a teacher receives, after a probationary period, a permanent of indefinite appointment) the child will become well-acquainted with his teacher in a case where one teacher controls two or three grades. This arrangement would be beneficial to the learning for the child. However, differences were expressed, e.g. one panel member stated that through automatic renewal, often "the good ones don't need it, and the bad ones shouldn't have it!" In conclusion then, teacher tenure is a good method, only so long as it is deserved.

The mass meeting in the Drill Hall of McMaster University was attended by approx. 1300 *people.* (Photo Tom Bochsler)

Thursday morning and afternoon meetings were devoted to a convention business discussion — "Support and Promotion — Ways and Means", led by Dr. R. Paxton, Dirk Brinkman, and H. Van Denend, in which the financial aspect in promoting education, moral support, aspect, and methods of improving standards and so gaining state recognition, were discussed.

A film — "United to Serve" was shown in the afternoon for all who were not outside absorbing the sunlight and attractive scenery.

Thursday evening, a delicious banquet dinner (with all the trimmings) was prepared through the gracious services of McMaster. Approximately 300 people attended, enjoyed the well-delivered "toast" by Rev. A. DeJager, the voice of Miss Ingrid Koop, and a thought-provoking address by Mr. P. de Visser, Director of Publications of the Zondervan Publishing Co. — "Gateway to Understanding Through the Printed Page." In this expanding universe the area of knowledge increases as consequently does the area of ignorance. The increased knowledge is preserved chiefly by means of the printed page — therefore — as a stimulus to education, our children, or more emphatically, WE should be inspired to good reading.

May the cause and goals of our meeting penetrate the soul of each and every one and become a living part of our lives.

A special word of thanks is deserving to those who worked as the convention committee — Mr. Knight who solicited for publicity, Rev. A. Persenaire, Chairman, Mr. D. Farenhorst who provided the convention booklet, Miss G. Visser, Secretary and convenor for the banquet arrangements, Mr. J. Kamps who handled finances, Mr. A. Witvoet who dealt with registration, and Mr. P. Spoelstra, who supervised musical arrangements.

E. S.

Hij vocht voor vrijheid van drukpers

(Can. Scene) — Vrijheid van drukpers is één van de beginselen van democratie. Slechts wanneer gewaarborgd kan worden, dat de publieke opinie vrij tot uitdrukking kan worden gebracht, zelfs al houdt dit kritiek in op de regering, die aan het bewind is, wordt het democratische recht op vrijheid van spreken bewaard.

In Canada werd dit recht voor het eerst op de proef gesteld in 1835, toen een brief, eenvoudig ondertekend "The People" in een krant in Halifax verscheen, de "Nova Scotian". De inhoud van de brief beschuldigde de overheidspersonen van Halifax, die voor het leven benoemd werden door de Britse Kroon om de steden van Nova Scotia te besturen, van nalatigheid, wanbeheer en corruptie in het bestuur van Halifax. De overheidspersonen waren op geen enkele wijze verantwoordelijkheid verschuldigd aan de provinciale regering, noch had de laatste enig toezicht op de besteding van overheidsgelden of op de rechtsbedeling. De 30-jarige Joseph Howe van Halifax, die de redacteur en eigenaar van de Nova Scotian was en die de overheid al gedurende enige tijd gecritiseerd had, werd aansprakelijk gesteld voor de brief en de magistraten gingen er toe over om de jonge uitgever voor het schrijven van misdadige smaadschriften te vervolgen.

Nadat Joseph Howe de hulp van twee of drie advocaten ingeroepen had, die niets voor zijn zaak vermochten te doen, besloot hij zichzelf te verdedigen. De volgende twee weken bestudeerde hij de wet betreffende smaadschriften en zocht de feiten en documenten uit, die hij zou gebruiken, wanneer hij voor het gerecht zou verschijnen. De 12 magistraten, die Howe de "raad van twaalf" gedoopt had, waren er zeker van, dat Howe tenslotte in de gevangenis terecht zou komen en niet langer een bedreiging van hun autocratisch bestuur zou vormen.

De bevolking van Halifax echter stond krachtig achter Howe en beschouwde hem als de verdediger van hun democratische rechten. Voor de rechtbank hield Joseph Howe een 6¼ uur lang betoog, hoofdzakelijk gebaseerd op de beginselen van vrijheid van drukpers. Hij werd vrijgesproken van de beschuldiging van het schrijven van smaadschriften. De bevolking was zo verheugd, dat Howe van het gerechtshof op de schouders van een juichende menigte in triomfantelijke optocht weggedragen werd.

Joseph Howe begaf zich toen in de politiek en werd in de regering van Nova Scotia gekozen, waar hij als eerste volledige verantwoordelijke regering bepleitte, terwijl hij tegelijkertijd krachtig voorstond om de nauwe banden van de provincie met de Britse Kroon te handhaven. Bij de verkiezingen van 1847 werden de beginselen van bestuursverantwoordelijkheid t.o.v. het regeringslichaam eindelijk bereikt, grotendeels door Howe's toedoen.

Joseph Howe was een spreker en schrijver met een grote, natuurlijke kracht, die op ongeëvenaarde wijze de genegenheid der kiezers van Nova Scotia voor zich won, waar hij bekend was als "de tribuun van het volk". Als verdediger van de vrijheid van drukpers behoort Joseph Howe tot één van Canada's grootste figuren in de strijd van dit land voor verantwoordelijke regering, welke tussen 1830 en 1849 zowel in Upper als Lower Canada plaats vond.

Talking Business *by D. Van Leeuwen, C.P.A.*

Collection Problem

One of the pitfalls in running your own business is the problem of how to collect accounts due to you. In a previous article I have mentioned that sometimes the beginner is so anxious to sell that he even sells to poor credit risks just to be able to show a good turnover.

It certainly is not worth it. It ties up working capital, it ties up merchandise which could have been sold elsewhere, and it consumes valuable time. If you have to call on people ten times just to collect a debt, you are losing time which should be utilized for sales calls. However, the collection problem crops up no matter how careful one is. I have spoken to people who went out of business because of it. First you have all the effort to sell and then you have the problem of collecting. This is just too much to take. The experienced business man does not take this approach, he knows that the collection problem is just another phase of managing a business, and he will look for the best solution possible.

Hard and fast rule.

Accounts Receivable departments of large oil companies have a set procedure, for example:

July 31 — Statement to customer,
Aug. 31 — Statement with reminder,
Sept. 10 — 2nd Reminder,
Sept. 20 — 1st form letter,
Sept. 30 — 2nd form letter.
Oct. 10 — Personal attention of Credit man.

Follow the example, it has many advantages:

1. A person must see in statement form how the amount owing by him is arrived at, charges, payment, and balance. He can compare it with his books and convince himself that it is right. This is the first step, a statement of account. Many business men stumble here already. Let nothing get in the way when the statements have to go out. Banks mail their statements the 2nd or 3rd working day of the month, so can you.

2. Once the account is overdue under the above procedure, there is no delay, yet there is no undue pressure. A person receiving reminders and form letters knows that this is a set procedure, and not meant personally. The main point is that the follow up is 10 days. Too often, we see that past due accounts only get the attention once a month. None can blame you for becoming a bit anxious after two reminders and two form letters, and no customer can very well say that he was not warned.

3. The above procedure has a graduation. In a recent case a person scrawled in big letters on an overdue statement "LAWYERS ACTION". Not such a bad idea, but he did this three months in a row. Probably he did not remember from one month to another. Naturally the person receiving the statement after the second time was not impressed.

Personal Attention.

Once an account has gone bad, and the above procedure has been applied, the situation requires personal attention. What action is to be taken in each case must depend on the circumstances.

Normally a personal visit, how unpleasant this may seem, is indicated. Face to face a person does not often want to refuse, and even if you have to take a cheque that is postdated, or that may bounce, it is better than nothing.

It is very easy to sue on a cheque. Once a person signs a cheque he cannot bring defense anymore by claiming that he did not receive the merchandise, or the merchandise was defective. Something to remember when you write a cheque! On a cheque it is assumed that there was good and valuable consideration. Naturally he could bring separate action if goods were defective. Sometimes the help of an outsider is called in. This may be a collection bureau, a lawyer, and sometimes the help of the accountant is asked. In my opinion, personal attention still applies. It is no use having someone else go through the same procedure you have already gone through. Decide with the outsider what action is to be taken, and see that it is done without delay.

Legal Action.

I sometimes have the feeling that people are afraid to take legal action. This is usually the result of ignorance. Especially for small claims there is a simple procedure, and your lawyer will certainly not charge you more than it is worth.

Any bill up to $ 200.00 can go through the Division Court (up to $400.00 if you have a cheque, or written contract). The procedure is as follows:

Make up "Statement of Claim", showing name of plaintiff, name of defendant, and details of claim (invoice, date and amount).

Send this together with a cheque to cover the cost to the Division Court under which your customer resorts. You can find out what the costs are, but they range from about $3.00 for a claim under $10.00 to about $10.00 for a claim of $100.00 to $ 200.00.

It is not always advisable, but if you want to do it yourself it would be possible. The Court will pass judgment in ten days if the person does not appear. If a defense is put in you have to appear and tell your story.

Once you have a judgment you can have the bailiff sent to seize the goods, bank account, or have the defendant's wages garnisheed. Quite often a person will pay when he knows that he is being sued. In my opinion it is usually worthwhile to find out one way or the other, rather than spend months trying to collect, and wasting time.

Conclusion.

Collection problems are unavoidable, but should be minimized by careful investigation before credit is given.

The collection problem is best approached by speedy personal action.

Wasted time in trying to collect bad accounts can easily eat up all profits.

Once a collection problem arises stop shipping, unless C.O.D., and concentrate on better credit risks.

CAISSONS VEERSE GAT BIJNA BEDEKT

Het is nog niet zo lang geleden, dat onder het gefluit van vele stoomfluiten de laatste van de zeven caissons, die het Veerse Gat afsluiten, naar de bodem van het Veerse Gat zonk. Enkele dagen later werd de laatste schuif in de caisson gesloten en was de afsluiting van het gat een feit. Deze afsluiting was echter maar een van de stappen op weg naar de completering van de dam: direct na de sluiting begon men met het aanvoeren en storting van de miljoenen kubieke meters zand voor het dijklichaam. Zoals uit de bijgaande luchtopname blijkt, is er heel wat werk verzet: van de zeven caissons zijn er nog amper drie zichtbaar. Ook ziet men, hoe de betonnen kolossen slechts een klein deel van de complete dam vormen. Over enkele maanden, men hoopt in November, zal het verkeer gebruik kunnen nemen van de dam: een nieuwe fase in de afsluiting van de Nederlandse zeegaten — een nieuwe stap op weg naar de voltooiing van het Deltaplan. (Luchtfoto A.N.P.)

The Lord of life has entrusted to our care another son

JAMES BRADLEY

Aug. 17th, 1961.

Mr. & Mrs. John Bergshoeff.
Ronny.
Frances.

1 Elm Street.
Stoney Creek, Ont.

Thankful to the Lord we announce the birth of our daughter

GLADYS-YVONNE

Mr. & Mrs. Sybe Postma.

Aug. 18, 1961.
Rt. 3, Box 1140.
Escalon, Calif., U.S.A.

Thankful to the Lord we announce the arrival of our son and brother

GORDON PETER

Mr. & Mrs. C. Vanderleek.
Wilma.

Aug. 28th, 1961.
91 Jacobson Ave.
St. Catharines, Ont.

The Lord our God in His unsearchable wisdom called to His eternal home our friend and member

TONY VAN SPRIEL.

Psalm 105:8-9.

May these words comfort and strengthen his family.

On behalf of the Athens Christian Reformed Boys Clubs,

Jr.:
Secr. Charley VanderKloet.
Treas. John Michel.
Sr.:
Secr. John Poelman.
Treas. Charley Smit.

Athens, August 23, 1961.

The Hamilton District Christian High School

Only a few more days and the Hamilton District Christian High School will begin another school-year. Registration will be held on *Tuesday, September 5, at 9.00 a.m.* All students must be present. Classes will start the following day. Wednesday, September 6, also at 9.00 a.m. Many parents are expected to send their children. Already more than 40 students have been enrolled for grade 9. The lessons will be given temporarily in the first Hamilton Chr. Reformed Church, corner Hess and Charlton Sts. However, we soon hope to have our own building. An advertisement has been placed in Calvinist Contact for tenders for the various sub-contracts. There is the possibility that the actual building will be in full swing by the beginning of next month. Though the financial picture still does not give us any reasons for undue optimism, we go forward in faith that God will continue to bless our efforts. Through the united efforts of many, great things can be done. We are very grateful that our school has already been recognized by the Ontario Department of Education, so that our graduates receive the same diploma as the students of the public High Schools. It also has been a matter of joy that our students have been so enthusiastic about their own school. May we ask your prayerful support for our first Christian High School in Canada? Memebership-fees and contributions toward the Building Fund can be sent to Mr. A. J. Klein, 19 Silverdale Dr., St. Catharines, Ont.

Rev. A. Rumph, secr.

Met betrekking tot de inzameling voor de nieuw te bouwen Christian High School deelt men ons mede dat de resultaten op 26 Augustus als volgt waren:

	Cash	Pledges	Total	Families
Brantford	$ 977	$ 333	$ 1,210	110
Burlington	1,480	500	1,980	120
Drayton	674	15	689	102
Dundas	1,656	512	2,168	80
Dunnville	nil	nil	nil	48
Fruitland	740	200	940	167
Galt	232	75	307	51
Guelph	355	35	390	95
Hamilton First	4,969	775	5,744	231
Hamilton Mount	2,146	77	2,223	170
Hamilton Immanuel	265	275	540	34
Jarvis	932	545	1,477	126
Kitchener	495	235	730	62
Listowel/Lucknow	nil	nil	nil	51
Niagara Falls	548	75	623	74
Simcoe	630	148	778	40
St. Catharines	2,406	920	3,326	292
Stratford	nil	nil	nil	22
Wellandport	843	355	1,198	160
York	152	nil	152	34
Miscellaneous	144			
Total	$ 19,644	$ 5,075	$ 24,719	

Ingezonden

NEDERLANDSE BAZAAR IN TORONTO

Op 7 oktober 1961 zal de tweede Nederlandse bazaar in Toronto worden gehouden in de North Toronto Memorial Gardens, 180 Eglinton Avenue W., door het comité "Nederlandse Bazaar" bestaande uit:

Mevr. D. Hiel; Mevr. A. du Hullu; Mevr. J. Mesritz; Mevr. J. H. Bayens; Mevr. A Braaksma; Mej. H. J. de Bok.

Het doel van deze bazaar is om voldoende fondsen te verkrijgen om weer kerstpakketten aan behoeftige Nederlandse gezinnen te kunnen uitreiken en zo mogelijk een bijdrage te leveren aan de "Netherlands Centre Charitable Foundation". Dit fonds tracht Nederlanders, die buiten hun schuld in financiele moeilijkheden zijn geraakt, te helpen.

Het comité heeft personen in verschillende delen van Metropolitan Toronto bereid gevonden om artikelen te verzamelen, zodat iedereen in de gelegenheid is om zijn of haar bijdrage niet te ver van huis af te leveren.

Het Nederlandse Centrum hoopt dat een ieder zijn medewerking aan het Bazaar Comité zal geven teneinde deze bazaar tot een succes te maken en daardoor Nederlanders die het moeilijk hebben te helpen.

Onderstaande volgen enige kontaksadressen waar bijdragen kunnen worden afgeleverd. Mocht het niet mogelijk zijn deze bijdrage daar te brengen, dan kan kontakt opgenomen worden met een van de leden van het Bazaar Comité, die dan gaarne zal zorgen dat de goederen worden afgehaald.

D. Hiel, 8 Barrymore Road, Scarborough.

Y. Reitsma, 740 Kennedy Road, Apt. 9, Scarborough.

W. de Groot, 994 Coxwell Avenue, Toronto 6.

J. Mesritz, 8 Hirondelle Pl., Don Mills.

F. Jensma, 33 Bombay Avenue, Downsview.

G. Smit, 149 Drewry Avenue, Willowdale.

R. Hankes Drielsma, 409 Briar Hill Ave., Toronto 12.

A. du Hullu, 135 Roxborough Drive, Toronto 5.

P. de Brueys, 627 Bathurst St., Toronto 4.

C. Kool, 296 Highpark Avenue, Toronto 9.

M. Coopman, 74 Sabrina Drive, Weston.

C. Steenhof, 43 Crane Avenue, Weston.

J. Bayens, 17 Alhart Drive, Rexdale.

J. Th. van Leeuwen, 253 Berry Road, Toronto 18.

DE ROEP OM CULTUUR

(Vervolg van pag. 3)

We are very much afraid of this conception, especially since it is so popular. In fact, it is the wrong sequence. God's work is never additional, never secondary. He is always first and central. He made His plan for redemption and the execution of his plan is history. It is so very difficult for the "unbeliever" to grasp this idea. In fact, it is even difficult for the believer to maintain this idea, for it is rather illogical, furthermore, incomprehensible to our finite nature. Our actions and the actions of our fellow men seem to make history, but the Bible reveals clearly that God is behind everything. Knowingly or unknowingly everyone and everything serves the cause of God's plan.

It may be difficult to believe this concept in general, it is even more difficult to vindicate the assertions of this concept in the face of current facts and statistics. We see the misery around us — the culmination of sin in the underworld and in the nightclubs; the threat of communism and the growing hatred between nations and races; the unlimited growth in population, especially in Asian countries where infants die by the thousands; the loneliness of numerous individuals or the fearful rise in crime. How is it possible to maintain that this serves the plan of God's redemption?

We believe it does, and we believe that the Bible gives us reason to do so. "Even for this same purpose have I raised thee (Pharaoh) up, that I might shew My power in thee, and that My name might be declared throughout all the earth". (Romans 9:17). "The Lord hath made all things for himself: yea, even the wicked for the day of evil". (Proverbs 16:4). Again, this is difficult to understand for the believer as well as for the unliever. Yet the Bible does not give much choice but to believe that all and everything is for only one purpose, namely that God would receive honour. He receives honour in the salvation of the saved as well as in the condemnation of the wicked. Notice how in the Psalms, for instance, repeatedly the prayer is heard for the destruction of the wicked. The glorious salvation of the redeemed constitutes a serving of God's redemptive plan as the workings of those against the Lord, either positively or negatively. We believe that Paul refers to this also when he says in Romans 5:20, "... the law entered that the offence might abound. But where sin abounded, grace did much more abound".

If it is true that everyone and everything is included in God's redemptive plan, then history is a unity. It is not merely a succession of events or a development of civilization, in which the salvation of the saints has a place. No, it is God who is redeeming His people — His creation which is normative. To avoid misunderstanding we would stress the point that we must *never* hold God responsible as the author of wickedness and sin.

From this point of view it would not be difficult to see how we view culture. The cultural mandate, as given to Adam in the garden of Eden, was to "cultivate" the creation; to build it, to develop it, to bring it to its destination: the glory of God. The execution of this cultural mandate was "culture". We all know that through sin man was unable to fulfill this mandate. However, we believe unmistakably that those who believe in the Son *have* eternal life. Is salvation anything other than a new life completely consecrated to the Lord? In this respect the believer receives his cultural mandate, in the fulfillment of which he reigns with Christ. *This* is our firm belief and confession.

As we have said in our former discussion, we do not believe in two kinds of culture, just as we do not believe in two kinds of morals. There is no such thing as a religious culture and a non-religious or secular culture. When I may believe that I am saved in Christ, then I am completely saved ... all of my life is saved. Naturally, it does not follow that I am without sin. Were this the case! But we may strongly believe "that as sin has reigned unto death, even so might grace reign through righteousness unto eternal life by Jesus Christ our Lord." (Romans 5:21).

We should follow this into its consequences. When a man does not profess faith in God, he cannot consciously serve God. However, this does not mean that God does not use this man or his activities. God *does* use him, but not to the end that this person is fulfilling his cultural mandate. To fulfill a cultural mandate, man should conscientiously lead culture to its goal: the glorification of God.

It may be possible that in this discussion Mr. Van Vliet's attention is focussed more on the cultural conception in general, while we wish to deal more specifically with man, the one charged with the cultural task. We agree with our correspondent that the cultural mandate applies to both believer and unbeliever. However, there is a definite distinction in our application of it. Our response will prove whether or not we fulfill our cultural mandate. Prof. H. E. Runner points in this connection to King Joash, who brought the great reformation in Judah.

"Scriptures tell us that he did 'what was right in the eyes of Jehovah'. This was true of his reign (administration) not of his heart. For that reason it is not accounted to him for righteousness. What is built may be acceptable; the builder is not. How often this is to be seen in history. [1])

In the same sense we may observe culture in its development by unbelievers and its use by God. This concept gives more thought-provoking ideas which, hopefully, will be discussed in a further issue.

D.F.

[1]) H. Evan Runner, *The Bible and the Life of the Christian*, Groen van Prinsterer Society, Grand Rapids, Michigan, pg. 82.

Editor's note:

May we suggest for further reading the recently-published book of Dr. Runner, Dr. Reid and Prof. Zuidema, titled "Perspectives 1961" (published by the Association for Reformed Scientific Studies and obtainable at Guardian Publishing Co. Ltd., Hamilton, Ontario) — which discusses most pertinent topics relating to the above issue.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Oak Forest als Evang. Minister Roseland II roepende kerk, te Wayland, Mich., Hills, Iowa en Holland, Minn. Cand. Henry Vellinga, voorheen te Chatham, Ont.

Aangenomen

naar Renfrew, Ont., Kand. A. Beukema.

Bedankt

voor Owen Sound, Ont., Kand. A. Beukema.

NETH. REF. CONGREGATION

Bedankt

voor Bradford Ds. A. F. Honkoop van Goes, Ned.

Beroepen

te Norwich, Ont. Ds. A. Vergunst van Rotterdam O.

OLD CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Artesia, Calif. Ds. C. Smits van Sliedrecht, Ned.

ALL ONTARIO CALVINISTIC RALLY IN TORONTO

As representative of the planning committee for the above named meeting, I would additionally remind our readers of this annual and excellent event. Rev. F. Guillaume began arousing our expectations for this great day of September 16. Rev. D. C. Los from Georgetown, likewise, in the same issue of Calvinist Contact, told us that this Rally would be worthwhile. Last week, S. J. Kapinga, treasurer of the Hamilton Christian High School, also a sponsoring agent of this meeting, told us that we need to attend this great gathering. Because, "ook op deze vergadering zullen wij weer horen, dat de Heilige Schrift voor staat en maatschappij de grondslag behoort te zijn van onze overwegingen".

In the name of the Ontario Alliance of Christian Schools, I would join the brothers who have recommended this Rally. Both speakers, Dr. H. Van Riessen and Dr. H. E. Runner, need no introduction, really. The past has proven that if we heard either of them, we felt the living Word calls for response in every situation of life. We need that, again this fall at this kind of Rally. Repetition, said the venerable Rev. Wm. Kok, of these things ought never to weary us. I may add that we in our education, even of elementary and secondary Christian Schools, need this Word at this Rally so that the Holy Scripture remains the basis of our operations. Christian School teachers, with the cooperation of Board members, let's rally our people to this Rally for the morning and afternoon of Saturday, September 16, 1961!

The advertisements appearing in this periodical said this Rally will be held in Weston. That ought to read "Rexdale". True, our Christian Reformed Church (Toronto II) originated in Weston (Toronto); however, we now live in Rexdale. Take the Weston cutoff on 401 in Toronto area, the Weston Road north, turn left at the light on Albion Road, and then receive our welcome at the Church a quarter of a mile down, on the left side of the road. Two truly inspirational speakers, two languages, morning and afternoon, Saturday, September 16, 1961. These speeches will not be dry nor too deep. They will reach deep into our hearts. We shall rejoice that we were there, once, and again!

(Rev.) Henry A. Venema

DE SFEER VAN HET OUDE WESTEN IN B.C.

(Can. Scene) U kunt ook nu nog cowboys zien, hun koeien drijvend door de hoge graslanden in de buurt van Kamloops in centraal B.C., waar veel dor, onvruchtbaar land is en boerderijen moeilijk gehandhaafd kunnen worden. Men heeft geprobeerd dit gedeelte van B.C. te irrigeren, maar zonder veel succes. "Het ruwe terrein en het gewoonlijk droge klimaat maken een groot deel van het gebied geschikt voor de schapenteelt", aldus een regerngsrapport. Er is echter vrij grote concurrentie van vee en groot wild voor het beschikbare weideland."

Kamloops, dat een bevolking van 11,000 zielen telt en een gemiddelde regenval heeft van 11 inches, hangt voor de werkverschaffing af van de spoorwegen en is sinds korte tijd een centrum voor olie- en gaspijpleidingen. Deze streek is al als veeteeltgebied bekend sinds de Caribou goudkoorts van 1861. Tegenwoordig echter wordt het weidevee van steeds minder betekenis; met graan gevoerd vee is wat men hebben wil en steeds meer dieren worden voor dit doel gestuurd naar Alberta, Vancouver en de Verenigde Staten.

Toch hangt de sfeer van het oude Westen hier nog en het valt niet moeilijk zich deze streek voor te stellen als achtergrond van Hollywood's Westerse cowboy films. Zolang de cowboy er zijn koeien nog drijft — en meer dan 92% van de waarde der landbouwopbrengst van deze streek wordt gevormd door levende have — zo lang zal het land van Kamloops nog "Cowboy Country" blijven.

Het huwelijk van Tom Alkema, zoon van Mr. en Mrs. A. Alkema te Brantford, en Frances Mary Vreugdenhil, dochter van Mr. en Mrs. N. Vreugdenhil te Simcoe, werd op 8 Juli 1961 voltrokken door Rev. J. Vriend in de Immanuel Chr. Ref. Church te Simcoe.

Dejonggehuwden wonen thans op 60 Garden Ave., Brantford, Ont.

EGYPTE WIL DE MIDDELANDSE ZEE MEER BENUTTEN

Egypte is een land dat moet woekeren met zijn economische mogelijkheden. Het grootste deel van het land is immers woestijn en voor zijn welvaart moet Egypte het dan ook hebben van een betrekkelijk smalle strook grond langs de Nijl. Geen wonder dan ook, dat men naarstig zoekt naar middelen om de economische mogelijkheden te vergroten. In de Asoeandam heeft Egypte een belangrijk middel gevonden, want deze dam moet het toekomstige bestaan van Egypte zeker stellen door de levering van elektrische energie en water voor de akkers.

Egypte heeft echter nog een mogelijkheid ontdekt om een groot gebied tot ontwikkeling te brengen. In het noorden van het land ligt de Kattaralaagvlakte, bijna zo groot als België. De grond is hier zeer sterk zouthoudend en de hele streek is derhalve ongeschikt voor landbouw en bewoning. De Egyptische regering heeft nu contact opgenomen met de duitse fabriek van Siemens, om te komen tot een projekt dat Egypte uiteindelijk 250 miljoen khu energie per jaar zal opleveren.

Men wil de Middellandse Zee de Kattarralaagvlakte laten overstromen, door middel van een te graven kanaal van El Alamein naar de laagvlakte. Deze laagvlakte ligt een stuk beneden de zeespiegel en het stromende water zal derhalve turbines aan kunnen drijven waardoor men de elektrische energie kan opwekken. Waar het kanaal door de rotsen loopt, heeft men twee grote tunnels geprojekteerd.

De kosten van dit projekt zullen 300 miljoen dollar bedragen.

Met de energie die men verkrijgt kan men de groeiende industrie en de steden van elektriciteit voorzien, terwijl er ook gedacht kan worden aan de ontwikkeling van de landbouw. Het merkwaardige bij het "overstromingsplan" is, dat men de laagvlakte van Kattara nooit "vol" zal krijgen. De hitte in de woestijn is n.l. dermate groot, dat het water net zo snel zal verdampen als dat het wordt aangevoerd. Men heeft wel berekend dat er een zoutlaag uit het zeewater blijft liggen. Deze laag wordt natuurlijk steeds dikker. Men behoeft zich pas over 1000 jaar zorgen te gaan maken dat deze zoutlaag te dik wordt.

Brandend spookschip waart rond de Oostkust van New Brunswick

(Can. Scene) Canada heeft zijn legenden over de zee, maar ook die tot ons gekomen zijn uit Indiaanse bronnen. Als U deze zomer de Oostkust van New Brunswick bezoekt hebt U een kans om zo gelukkig te zijn of zoveel verbeeldingskracht te bezitten, om een glimp op te vangen van het spookschip van Northumberland Strait.

Wie weet zal op een nacht, als de reusachtige takken van de hoge sparren heen en weer gezwiept worden tegen de donkere lucht, en regenvlagen tegen de rotsen worden gejaagd, wie weet zal dan het spookschip weer uitvaren, ver weg over de onstuimige golven van de straat. Uit het Oosten komt het, een met razeilen getuigde driemaster — haar masten, dekken en zeilen majesteitelijk roodgekleurd door lekkende vlammen. Tenslotte verdwijnt ze dan weer, te beginnen met de boeg, en nog steeds nagloeiend, in het water van de straat.

Een phosphoriserende gloed, zal menigeen zeggen, gelijk aan dat wat men soms boven moerasland kan zien op zomeravonden. Maar er zijn er heel wat in de dorpjes aan de Oostkust, die het spookschip hebben gezien en zij zweren dat het een schip is. Zij zijn het allen eens over de manier waarop zij verschijnt en weer verdwijnt. Alleen haar oorsprong wordt betwist.

Sommigen zeggen dat het de geest is van een plezierboot die jaren geleden naar deze straat gekomen was. Toen tijdens een dronkemansgevecht in de kapiteinshut de lamp werd omgestoten, vloog het schip in brand en verging met man en muis. Volgens anderen is het een immigrantenboot op weg naar Quebec. Door storm gebeukt liep ze de Northumberland Strait binnen, waar ze echter door de bliksem getroffen werd en geheel afbrandde. In het Noordelijk deel van New Brunswick's oostkust wordt de verschijning ook wel het "Joan Craig Light" genoemd naar de "Joan Craig", een schip, dat vele jaren geleden schipbreuk leed op het Shippegan Island.

Verdien een boek

Het kost U niets om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 4.00 opstuurt.

Onze lijst van Premieboeken

Voor 1 abonnee:

MET ENGELS DE WERELD IN.

Ook als premie beschikbaar een van de volgende "Pocket books" uit de z.g.n. Boeketreeks van Uitgeverij J. H. Kok.

DE HUMOR VAN DE BIJBEL — Ds. Okke Jager
DE BIJBEL ALS BOEK VAN SCHOONHEID — Dr. B. Wielenga.
HERLEEFD VERLEDEN door Prof. A. Sizoo.
JOHANNES CALVIJN INSTITUTIE.
DE APOCRIEFE BOEKEN, deel 1
Herdruk volgens de oorspronkelijke uitgave van Jacob en Pieter Keur. 254 bladzijden.
DE APOCRIEFE BOEKEN, deel 2. 157 bladzijden.
HET CALVINISME (Stonelezingen), door Dr. A. Kuyper.
JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK — Dr. R. Schippers.
VERLEIDENDE GEESTEN — Ds. A. B. W. M. Kok.
HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels dagboek).
DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.
LUTHER'S WERKEN.
DE CHRISTINNENREIS — John Bunyan.
MENSEN RONDOM JEZUS — Dr. J. H. Bavinck.
MOEILIJKE KINDEREN.
HEL EN HEMEL VAN DACHAU — Ds. J. Overduin.
HET EVANGELIE VAN THOMAS — Dr. R. Schippers.

Voor 2 abonnees:

GRINT — S. P. Akkerman.
DE WONDERWERELD DER BIOLOGIE — Dr. W. M. Kruseman.
NEDERLAND ZOALS HET WAS — ZOALS HET IS — W. W. Reys.
DE WONDERWERELD DER BEELDENDE KUNST — P. W. J. Steinz.

Voor 3 abonnees:

LANDVERHUIJZERS, door P. J. Risseeuw.
Trilogie in één band. 1. Vrijheid en brood
2. De huilende wildernis
3. Ik worstel en ontkom

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

Post-adres ....

OUD ADRES: